

Членъ V. За Различія-та въ Хранѣ-тѣ,
и За Прѣданія-та.

Тѣ отхвърлятъ общо-то мнѣніе (въ Римо-Католическѣ-тѣ церквѣ) че различія-та въ хранѣ-тѣ и други чловѣчески прѣданія сѣ нѣща, чрѣзъ които чловѣкъ може ся удостои за благодать и отпущеніе на грѣхове-тѣ си, — мнѣніе което става явно отъ непрѣ-станно увеличающы-тѣ ся обряды, монашескы братства, праздницы, и посты. — Тѣ отхвърлятъ това мнѣніе (1) защото то затм-нява ученіе-то за спасеніе-то чрѣзъ благодать и чрѣзъ вѣрѣ, което ученіе съставлява най-важнѣ-тѣ часть на Евангеліе-то. Павелъ на-

придобыва едно вліяніе което не му ся пада—вліяніе кое-то то токо-рѣчи навсѣдѣ е злоупотрѣбавало: (2) Защото нравственно-то вліяніе на питанія-та, които исповѣдни-къ-тѣ отправя на кающы-тѣ ся, е излизало ужасно развратително: и (3) Защото духовенство-то е вынжгы склонно да притезава, и хора-та да прѣдполагатъ, че духовникъ-тѣ или священникъ-тѣ е който вдига грѣхове-тѣ на кающій ся. Никое духовно лице нѣма власть да прощава грѣхове: което то най-много може да стори е да усѣри грѣшникъ-тѣ, че, ако той искренно ся покае и търси прощеніе отъ Бога чрѣзъ Христа, Богъ го помилува и прощава. — За това, Евангелскы-тѣ церкви учатъ че грѣшникъ-тѣ трѣбва да исповѣда грѣхове-тѣ си (въ молитвы-тѣ си) на, и търси прощеніе отъ, Бога Едного; или, ако той е съгрѣшилъ противъ нѣкое си лице, то да исповѣда съгрѣшеніе-то си на, и търси прощеніе отъ, и Бога и лице-то противъ което е съгрѣшилъ.